

Izhaja vsako soboto ob
6. uri zvečer.

Prodaja se v tistih tržaških
tobakarnah kakor „Edinosti“
po 2 kr. odtis.

Naročniki „Edinosti“ dobi-
vajo to prilogo v se leto,
ako priložijo naročnini za
„Edinosti“ še 1 gl.

NOVIČAR

Cene oglasom v „Novičarju“
so: za petit-vrstico 8 kr.,
za naslove z debelimi čr-
kami se plačuje prostor, ko-
likor bi ga obsegalo navad-
nih vrstic. Poslana, javne
zahvale, osmrtnice in do-
mači oglasi, po pogodbi.

Frankovana pisma in rokopiše
je pošiljati vredništvu „Edinosti“.
Nefrankovana pisma se ne
sprejemajo.

Podpeški župnik.

Po neki narodni pripovedki
spisal Jadranski.

(Dalje).

Ko je vedomec videl ta preobrat, zdelo se mu, da je zgrešil pot in zašel v drugo vas med čisto tuji narod. Slovanska beseda, narodno čuvstvanje sta ga tako oplašila, da je pobegnil daleč daleč tja za Apenine in nikoli več ga ni bilo nazaj. Za njim so jo ubrisale tudi čarobnice in nič več niso davile slovenskih otrok. — Sicer se je še tu pa tam kak mrlič vračal nazaj na ta svet nekoliko se povicat, včasih se je tudi vsulo iz neba nekoliko belega zrnja, da, celo kuga obiskala je jedenkrat vaščane za časa modrega župnika, a ta imel je za vsako bolezen svoj lek.

Ako se mu je prišla kedaj potožiti ta pa ta zarjavela devica, pripovedaje mu, da je nekaj ljubila tega in tega, da sta se potem sprla, ker ga ona ni marala, pa da ga je sovražila, dokler ga ni bila smrt pograbila, pa da jej še po smrti ne da miru ter jo nadleguje po noči: potožiti je znal takoj naš župnik zarjavelo devico. Vidiš draga moja, jej je dejal, ponižuje se zdaj pred teboj pa te hođi prosit odpuščenja. In ko bi mignil zadovoljena je bila s tim — ženska samoljubnost. Res je bilo še veliko pritožeb zoper mrliča, in naš župnik ni mogel vsemu kaj. Tu je še po noči kaj poropotalo, tam še kaj pozvižgalo; pri tem sosedu je tulilo, pri onem godrnjalo in škripalo. — Pokojni Pacek se je še vračal nazaj iz onega sveta in skoraj vsak večer trobil na rog poleg svoje stare udove, da ni mogla kar očesa zatisniti. Zdaj ta zdaj ona obrodnica, ki je umrla na porodu, vračala se je na svet dojit svoje zapuščeno dete. Največ je moral pri tem trpeti občinski zdravnik, katerega so mrlič skoraj vsako noč lasali.

Dejte nu, dejte, prosili so vaščanje svojega župnika, zarotite nam mrliča, da nam dadó enkrat mir po noči. Gospod župnik je pa ljubeznivo posvaril vaščane rekoč: Kaj bi se neki prepirali z mrliča, dan je vstvarjen za žive, noč za mrtve. Se vam-li zdi to taka krivica, da si uborni mrlič privošči nekoliko čistega zraka, da se nekoliko pošetajo in pokratkočasijo po noči, potem ko morajo ves božji dan preždeti v zaduhlem grobu? — Prav pravi gosp. župnik, rekli so vaščanje, nič nikar ne zamerimo ubogim mrličem, da se nekoliko pokratkočasijo po noči, ko morajo ves božji dan lačni in žejni preždeti v grobu, ne da bi se jih kdo vsmilil, pa jim ponudil založaj kruha pa kapljico vode.

Ko so mrlič videli, da jim gredo živi na roke, razblazili so svoje misli o živih in niso več razsajali po noči. Rajši so se razhajali v dolžih procesijah po samotnih krajih, in če je bila prav velika sila, so nekoliko poorodovali (stikali) po domačih suhotah, pa še to brez vsega hrupa in šuma med tem, ko so bili domači že pogreznjeni v globoki sen, da jim ni bilo treba ni vedeti ni slišati, kaj se dogaja med mrliča.

Največ preglavice prouzročevala je našemu župniku toča. To nebeško zrnje, ki se je bilo vsulo necega poletnega popoldne v taki obilnosti, da je bilo pokon-

čalo vse do bilčice, kar je bilo zelenega, cvetečega in rastočega po poljih travnikih in vinogradih, prestrašilo in zmešalo je bilo uboge kmete tako, da so skoraj brezumni jeli klevetati hebrejsko in povpraševati drug drugega, kakor Izraelci v puščavi; „manhu manhu, kaj je to, kaj je to?“ Pobirali so debelo zrnje v lonce, sklede, golide in v drugo posodo, in kar je kate-remu prišlo v roke, pa so v tropih drli s polnimi črepinjami v župnikovo stanovanje, da se potožijo svojemu plovnu. Plovan! plovan! kaj si nam storil, dejali so — končal si nas! — Takih debelih lešnikov nismo še videli v našem selu.

Ti nisi pravi plovan, da se ne moreš dvigniti v oblake, ter omejiti toče in odgnati hudobnih čarobnic, ki jo mesijo! — Dragi moji, odgovoril je župnik ljubeznivim glasom, Vi dolžite mene, komu naj se pa jaz potožim nego milemu Bogu? Da, oblake hočem zatožiti pri Bogu, da so vsuli na nas točo. — Ne! to niso oblaki dejali so vaščanje, to mora biti kaka druga zloba, ki nam je prouzročila to nesrečo. Brž so se oglasili nekateri, ki so pokusili nekoliko zrnja, pa so dejali: Toča je navadno plehka (neslana) po okusu, a zrna, ki smo mi pokušali, so grenka kot angleška sol. — Drugi so spet dejali, da so zrna, ki so taisti pokušali, sladka, a tretji so celo trdili, da so slana kot morska voda. — Veste kaj, odgovoril je župnik, v naši nesreči velja pregovor: Po toči ni zvoniti! — Vender pa pomagajmo si, pa nam Bog pomore! Jaz bi vam to-le svetoval: Poberite toče kolikor jo morete v svoje posode. Kar dobite plehkega zrnja, pošljite ga visokemu ministerstvu za poljedelstvo naj po njem poizve koliko vročega kmečkega truda bilo je s takim neslanim zrnjem uničenega. — Grenko zrnje dajte finančnim uradam za davke; slano zrnje izročite tudi financi, ker to spada v monopol; kar je sladkega zrnja pa obdržite za-se, ako ga morete uporabiti na mestu sladkorja. — Saj je vendar boljša taka naravna sladčica, nego oni sladkor, kojega dandanes narejajo iz vsakovrstnih smeti.

Prav pravi plovan, rekli so vaščanje, on ni kriv nesreče, ki je nas zadela, sicer bi ne bila toča pokončala tudi njegovega vrta, ki ga je s tako skrbnostjo obdeloval in lepšal. Jaz sicer ne vem, je-li so vaščanje dobili kaj sladkega zrnja med točo, to pa vem, da je bilo dovolj grenkega in plehkega vmes. Grenko zrnje pošiljali so davkarijam za davke in obresti. Finančni uradi so se sicer početkom otresali sprejemati davke v prirodninah, posebno pa v takih prirodninah kakor je bila toča, češ, da zahtevajo davke v evenku, a ko ni bilo drugače, mlatili so točo za državne davke in občinske doklade. Plehko zrnje poslali so vaščanje visokemu ministerstvu za poljedelstvo, to je zopet predlagalo stvar državnemu zboru. Državni zbor izročil je plehko zrnje posebnemu odseku, naj ga preiskuje in poizvé po strokovnjakih, koliko kmečkega truda bilo je pokončanega onim plehkim zrnjem. A žalibog, da je imel, kakor po navadi, tudi tedaj odsek premnogo neslanih stvari pretresovati, pa je postavil točo na solčne žarke in plehko zrnje je izpuhtelo.

Odsek je pa sporočal državnemu zboru, da je dotično vprašanje o toči že samo ob sebi rešeno, češ, da ni več v obstanku

stvari, o kateri bi bilo sklepati. Na kmečki znoj pa malo kdo misli, najmenj pa oni, ki se svetijo v zlatih obšivih. Le naš dobri župnik ni se zmenil za razžaljenja, ki so mu bila storjena o času toče, ampak pridno je nabiral podpore po slovanskem svetu za svoje ponesrečene župljane in nabral in razdelil je med nje toliko, da je lahko pozneje tudi na leci govoril o tej nesreči, ki se je bila pripetila vaščanom, ne da bi se bil kdo mogel nad tem spotikati, kar je govoril.

Vidite, dejal je župnik, neskončno modrost božjo in nezapopadljive njegove poti. Da bi nas ne bila obiskala toča, koliko truda bi bili vi imeli se svojimi pridelki. Morali bi bili žeti, vozariti, spravljati, plačevati najemnike in truditi se; pa bi vam bilo naposled morda komaj toliko ostalo, da poplačate dolgove in davke. Tako pa, hvala Bogu, dobili ste vse povrnjeno brez truda, pa še za zimo ste preskrbljeni.

Vaščanje so kar kimali z ramami po službi božji, ter hvalili svojega modrega plovana in enoglasno vsklikovali: to je zares čudež božji, v katerega moramo verjeti. (Konec prih.)

NOVIČAR.

Naša presvita cesarica biva sedaj v Genovi, od tod se prepelje zopet na otok Krf. Povratek iz Krfa preko Trsta je do- ločen za prve dni meseca maja.

Progresso je zopet oživel. Pred mi- nolo nedeljo imelo je, kakor smo že po- ročali, to politično društvo svoj občni zbor in shod. Predsedoval je dr. M. Luzzatto, ki je ob tej priliki jako javkal in tožil, da se ljudstvo za to društvo malo zanima ter priporočal udeležencem, da mu pridobé novih udov in privrženecv. Glas o tem je prešel celo v graško „Tagespost“, koja javka, da v Trstu avstrijski čut propada čem dalje bolj, kar najbolj kažejo izrek, dr. Luzzatta na ome- njenem shodu. „Tagespost“ se spominja tistih časov, ko je v Trstu gospodovala druga stranka, potisnjena sedaj v ozadje, ter sklepa, da v Trstu si ni upati bolj- jih časov, dokler ta stranka ne pride zopet na krmilo. — Da je v Trstu mnogo gnjilega, sprevidi lahko vsakdo, koji vestno motri tržaške odnošaje. Tega pa nočejo spoznati uprav oni krogi, katerim bi moralo biti dosti ležeče, da se avstrijski čut v Trstu ohrani in goji. Uprav ti krogi pa puščajo, da se stvari razvijajo kakor hoče ultrala- honska stranka ter so se pri zadnjih občinskih volitvah celo spu- ščali v paktiranje z najpreme- tenimi nasprotniki avstrijskega čuta v Trstu — Progressovci. Bog ve, kako se bodo isti krogi vedli ob letošnjih volitvah? — „Grazer Tagespost“: primi se za nos!

„L'Indipendente“ in klerikalci. Tržaški lažiliberanci se odlikujejo ne samo po svo- jem sovraštvu proti slovanskemu narodu in njih težnjam, ampak tembolj po svojem so- vraštvu proti katoliški veri. To zagrizeno sovraštvu izraža osobito gla- silo tržaških liberalcev „L'Indipendente“. Ta zabavljaj se navadno spravlja na du- hovščino in vero v obče. Posebno so mu na arcu slovanski duhovniki, koje preganja

in napada, da je groza ter jim šteje njih slovanske „grehe“. A ne samo tem svojim na- videznim narodnim protivnikom bere levite, temveč zamerila se mu je posebno tržaška katoliška laška stranka in osobito katoliško društvo v Trstu, ki je zadnji čas postalo tarča, ob kojoj se razbijajo lahonske pu- tice. Ob to društvo zadevajo se posebno zadnji čas „L'Indipendentejevi“ napadi, koji se odlikujejo po navadni surovosti in nesramnosti. Goreči naši ljubljanski kato- liki naj bi polukali tu sem ter videli, kako vedo pravi „liberalci“ napadati in sramo- titi vero in njene pristaše. Temu se pa v sedanji dobi ni čuditi, kajti pred vratmi so občinske volitve in „L'Indipendente“ skuplja vse svoje moči, da prepriča ubogo ljudstvo o potrebi, da je ultralahoni še dalje vozé za nos.

Zanesljivost poročil „Il Piccola“. Dne 27. t. m. prinesel je „Il Piccolo“ dve br- zozjavki, kojih prva pravi, da je umirovljen general Gyulai radi zadeve Janski; druga pa poroča, da je umrl baron Edelsheim Gyulai. — Ubogi čitatelj pa naj ugiblje katera teh dveh brzozjavk je resnična. V uredništvu „Piccolijevem“ mora zares vla- dati grozna nevednost glede na avstrijske dogodke, sicer bi moral vedeti, da je bil Gyulai že pred par leti umirovljen vled afere Janskega.

Včeraj zopet je imel „izvirni“ telegram iz Zagreba, da je Starčević nevarno zbolel; starina hrvatski pa je zdrav in čil. Ker pa so drugi listi tudi prinesli to napačno vest, moramo že misliti, da je „Il Piccolo“ prepisal svoj „izvirni“ telegram iz teh listov.

Blejsko jezero v židovskih kleščah. V „Slovencu“ čitamo, da hoče posestnik blejskega gradu — neki Adolf Muhr — odvzeti Blejoem vsakoršne pravice do blej- skega jezera, tega biserja in ponosa dežele Kranjske. S tem bi izgubili Blejci vse za- služke na jezeru in bi tudi močno trpela starodavna božja pot k Materi Božji na otoku. Ljudstvo je zelo razburjeno in hoče braniti svoje pravice z vsemi sredstvi.

Gradenje Dolenjskih železnic kaj dobro napreduje. Pred 20. dnevi prišli so iz Gradca montérji, ki postavijo železnič- na mostova v Udmatu in Gruberjevem kanalu. Zadnjega prično sestavljati — ker so odri v to svrhu že dogotovljeni, pri- hodnji teden, prvega nekaj kasneje. — Da bi le podjetniki delavce plačevali kakor se gre in jih ne odirali! — Treba bode vsakako skrbeti tudi zato, da se na teh železnicah ne bode bilo v — obraz!

Česka opera v Ljubljani. Kakor čitamo v „Slov. Narodu“, vrše se ravnokar poga- janja v ta namen, da se v Ljubljani pri- redi stagione česke opere.

Volilni red za državni zbor. Znano je, kako krivični je naš volilni red za državni zbor. Po ljudski štetvi l. 1890 je v naši državi (brez Ogerske) 24,469.000 prebiv., in sicer 8,462.000 Nemcev (in Judov), 5,474.000 Čehov, 3,727.000 Poljakov, 3,101.000 Rusinov, 1,176.000 Slovencev, 674.700 Lahov, 644.700 Hrvatov, 209.000 Rumuncev. Vseh poslancev je 353, torej pride eden na 66.484 ljudij. Po številu duš, ni morali imeti Slovani 213, Neslo- vani pa 140 poslancev; namreč Nemci 127, Lahi 10, Rumunci 3, Čehi 83, Pol- ljaki 56, Rusini 47, Slovenci 17, Hrvati 10. Zdaj je pa 194 neslovanskih, in le 159 slovanskih poslancev, in sicer, 176

Nemcev, 15 Lahov, 3 Rumunci, 68 Čehov, 57 Poljakov, 9 Rusinov, 14 Slovencev in 11 Hrvatov. Ko bi se pa v poštev jemali trije faktorji, namreč: število duš, davki in število vojakov, kar jih vsaki narod da, potem bi morali imeti poslancev: Slovani 212, Nemci 130, Lahi 8 in Rumunci 3.

Vojakov dajo Nemci 227.000, Čehi 147.000, Madjari 172.000, Hrvati in Srbi 78.500, Poljaki 75.600, Rusini 74.600, Rumunci 47.000, Slovenci 27.500, Lahi 13.600. Slovani torej vkup: 430.000!

Bilanca avstrijskega Lloyda za leto 1892 kaže prometni prebitok 1.923.000 gld. Od tega odpade, kar je odpisati pri mornarici in pri inventarju, potem za zaklade in prvi obrok primankljaja 1889/1891 v znesku gld. 1.641.000, tako da ostane čisti prebitok v znesku 283.000 goldinarjev. Upravni svet Lloydov predlagal bode obnemu zboru, da se določi dividenda 10 gld. za vsako delnico, ostalih 42000 gld. pa se zapiše na novi račun.

V morje so spustili minoli četrtek v Lloydovi ladijetehalnici parnik „Trieste“, namenjen za plutev mej Tratom in Dalmacijo. O tej priliki ni bilo nobene slovesnosti.

Umrljivost v Trstu. Od nedelje dne 19. marca do vštete sobote dne 25. marca umrlo je v Trstu 80 oseb: 46 moških in 34 žensk. V istem tednu minolega leta umrlo jih je 102.

Italijansk običaj. V Italiji in po nekaterih krajih Francozke imajo pri sodnijskih prodajah nepremičnin čuden običaj. Pred predsednikom sodišča stoji miza, ki ima ob okrajku navadno dvajset luknjic. Sredi mize je pa kupček voščenenih sveč. Ko je storjena prva ponudba, prižge sodnik jedno tistih svečic in jo vtakne v luknjico. Ko zgori ta, prižge drugo in potem tretjo. Ko zgori tretja svečica in ni staval nikdo več ponudbe, ostane predmet licitacije tistemu, ki je zadnji ponudil. Ako kdo ponudi več, predno je zgorela tretja svečica, tedaj se ta tretja svečica smatra kot prvo, za katero se prižge druga in potem tretja. Ta običaj, ki zagotavlja popolno nepristranost, uveden je tudi v Algeriji in v Tuniziji.

Lepi dohodki. Milanski novelisti priobčujajo dohodke nove Verdijeve opere „Falstaff“ v gledališču „Teatro Scala“. Prvih pet predstav je doneslo namreč 140.000 lir. Prvi večer je znašal dohodek 80.000 lir, ostale večere pa po 15 do 20.000 lir. Verdi je prejel od založnika Ricordija 160.000 lir in poleg tega dobi še 40 odstotno tantiemo.

Rusija obsejala je, ne števisi prejšnja ameriška posestva:

l. 1505.	okoli 2.032.088 štirj. kilometrov
1533.	2.591.904 „
1584.	6.869.317 „
1598.	8.625.354 „
1676.	14.119.926 „
1682.	14.561.277 „
1725.	15.110.073 „
1770.	16.146.504 „
1800.	16.759.216 „
1825.	17.309.114 „
1855.	19.332.937 „
1882.	21.602.905 „
1892.	22.225.383 „

Kako neskončno velika je ta slovanska država, dokazuje najbolj okolnost, da pomenja Avstro-Ogerska, ki s prišteto Bosno in Hercegovino meri 676.667 štirj. kilometrov, samo tri in trideseti del Rusije, mej tem ko bi bilo treba celó 41 Nemčij ali pa 77 1/2 Italij za eno samo Rusijo.

Najdaljši mostovi. Najdaljši železni mostovi v Evropi so nastopni: most Tay 3200 metrov, Forth 2394 metrov, Mo-verdky (Holandsko) 1470 metrov, most preko Volge pri Sieranu na Ruskem 1438 metrov. Ko bode dovršen most Črnava preko Donave v Rumeniji in sicer čez oba toka Donave vključljivo otok Balta, bode ta most najdaljši železni most na vsem svetu. Največi most na svetu ne gledè na

snov, iz koje je narejen, je levov most na Kitajskem.

Nesrečen dvoboj. V Bruselju sta se streljala dva častnika in sta ostala oba mrtva.

Kolera se je pokazala v nekaterih krajih po Bukovini. Pravijo, da so jo zanesli iz Rusije.

Premetena tatica. Neka 30letna ženska prišla je k necemu trgovcu manufakturne blaga ter naročila za okolo 100 gld. razne robe, rekoč, da jo je poslala neka odlična gospa. Dotični trgovec poslal je na to gospo tirjat, a ona ni vedela o ničemur. Premetena ženska ga je dobro nažajfala.

Svetovno razstavo hočejo prirediti v Carigradu. Ministerski svet je že predložil sultanu dotično osnovo.

Največa knjižnica na svetu. Največa knjižnica na svetu je „Narodna knjižnica“ v Parizu, koja šteje nad 2 milijona tiskanih knjig in 200.000 rokopisov. Tej sledita „Britski muzej“ v Londonu s 1.500.000 knjig in carska knjižnica v Petrogradu z 1 milijonom knjig. Kraljeva knjižnica v Monakovu šteje 900.000, v Berlinu 800.000, v Draždanih 500.000, v Göttingenu 500.000 in na Dunaju 400.000 knjig.

Dobri sveti gospodinjam. Ako imaš grbančaste roke, pomazi jih s citronovim sokom. — Sukno, umazano z oljem, operiš, ako je spiriš z mlekom in vodo. — Bele pege na pohištvu odpraviš s tem, da nad njim držiš vrelo kuhanco. — Pege od črnila na svileni, volneni ali baršunasti obleki odpraviš s terpentinom. — Kisle kumare ne devaj nikdar v lonec, kjer je prej bila mast. — Likalno železo napraviš gladko, ako jo pomazeš z zmesjo od voska in masti. — Ribe tem lažje oluščiš, ako jih nekoliko pomočiš v vrelo vodo. — Trdo meso se skuha in postane mehko, ako vodi predeneš nekoliko jesiha.

O te žene!

Pripoveduje A. Janša.

Godilo se je v neki jako znani krčmi, katere pa ne smem imenovati, da ne izdam imen.

Torej v tej krčmi bilo je nek večer s sedem vinskih bratcev, katerim vsem vkupe je pa nazadnje zmanjkalo za zadnji „štetfan“. Kaj storiti? Modra glava krojača Macefizelja pa vstane ter tovarišem reče: „Tovariši, vsak naj pod prisego zagotovi, da danes, ko pride domov, vse to stori, kar mu njegova baba reče. Vsaj eden bode gotovo med nami, ki ne bode mogel storiti tega, kar bi hotela baba — in temu bode plačati vso „ceho“. — Za danes bom pa jaz „garant“ pri krčmarju, da se ceha poplača jutri točno ob 9. uri zvečer, ko se zberemo tu.

Vsi so to poslušali z veseljem, vsak misleč si: vse bom storil, kar bo velela, samo, da ne bode treba plačati. Popivši še jednega „štetfana“, odšli so ob polnoči domov.

Drugi dan okolo 1/4 na 9 je že sedelo šestero sinočnih pivcev, sedmega, imenom Bobka, pa ni bilo,

— „Aha, aha, boji se!“ kriči Macefizelj!

Ura je bila že deset in še ga ni bilo. Vsled tega gre Macefizelj pogledat na Bobkov dom — in kaj najde?

Bobek je pred hišo ležal v sodu in spal. Zbudi ga in vpraša, zakaj tu leži in čemu da ni prišel v gostilno?

„Ne boš Jaka,“ odreže se Bobek Macefizelju, „meni je sinoči žena rekla, ko sem prišel domov: Zlezi v vinski sod, da se ti ne bode treba vedno klatiti po gostilnah, potem pa spi, če hočeš, do poludne — lenoba grda!“ Tedaj do poludne moram spati, da dobim stavo.“

To čuvši vrne se Macefizelj k svojim tovarišem in vsi so se smejali tej pripovedki. —

Sedaj pa so pripovedovali vsi po vrsti in sicer

pričenja bratec Slamca: „Prišel sem domov malo nerodno, a moj škrat me je začel obdelovati. „No mrha, — sedaj prideš, še otroke mi zbudiš, da bode zopet vojska, kakor celi dan!“ — Jaz se pa zaletim naravnost do otrok ter zbudiš jih — kakor je žena ukazala — smejal sem se jim in nagajal, da so res jokali! Jaz mislim, da ne plačam nič.“

Drugi pripoveduje: „Dospel sem domov in odprši sobna vrata, se zaletim v neko stvar, zajedno pa začujem: „Muha pijana, še notri mi stopi!“ In jaz sem res notri poskočil z obema nogama.“

„Kam?“ vprašajo vsi.

„Kam?“ žena je pripravila kruh in čakala jutra, da ga ponese k peku; testo je bilo pri vratih na stolu in jaz sem na polvelje skočil vanje. — Mislim, da sem zdaj prost.“

Tretji je pripovedoval: „Jaz pridem v kuhinjo in tu zadenem ob mizo; kar zakriči moj krokodil iz postelje: „Veša vešasta, še preobrni jo!“ Jaz pa seveda primem mizo za nogo ter preobrnem po tleh vse, kar je bilo na njej! Dobil sem stavo.“

Četrti bratec, izpivši nekoliko vina, prične tako-le: „Pridem domov, kakor vi drugi in pojem: Al me boš kaj rada imela itd.? na kar zareglja moja tovaršica za to življenje: „Beži šema, o polnoči mi bodeš tu prepeval; pa še vse tiste kvante poj, ki jih poješ po gostilnah!“ — Seveda sem pričel takoj, kakor je velevala, čeravno se je močno jezila — in pel sem 1 uro in 5 minut. Dobil sem, ne plačam nič.“ —

Peti pa je jecljal žalostno: „Malo sem se zavrtel pred posteljo, pa mi že reče žena: „Še po „muzikanta“ si pojdi in pleši do jutra“. — Res: šel sem po muzikanta in noben vrag mi ni mogel ubraniti, da ne bi plesal sam do jutra po godčevi harmoniki. 2 gold. sem plačal godcu. Kdor ne veruje — naj ga vpraša! — Napoleončkov Janez je bil s harmoniko. Jaz sem prost.“

Šesti jim pripoveduje: „Jaz sem bil pa že malo jezen na svojo ženo, ker mi nikoli ne skuha o pravem času kosila in večerje, — pa sem zaropotaje prišel v sobo. — Da ne bi se jezil, reče mi žena mirno: „A, si že prišel, — v kuhinji je večerja!“ — Šel sem v kuhinjo ter se najedel. Ne plačam nič. Prosim še en glazek, da dušo privežem.“

Zadnji je bil na vrsti krojač Macefizelj, kateri je ta predlog stavil. „Že vidim, da moram sam plačati,“ pričinja krojač, „kajti moj p . . . ti nos doma mi je zakričal: „No, mrha, če se še nisi napil, pa pojdi v kuhinjo, tam sta še dva škafa vode, poskusi, da se jej privadiš! Zgaga ti zapravljiva!“ — Raca na vodi! Res grem v kuhinjo in potegnem trikrat prav krepko; — ali bratje, voda mi ne gre v slast, in tako nisem mogel izvršiti, kar je velela žena. Izgubil sem stavo, čemur se nisem nadejal, kajti ravno meni navadno žena nič ne reče, če pridem prav v jutro domov. Pa se bom že maščeval.“

„Oho,“ vsklikne Blekec, „pojdimo pogledat če Bobek še spi v sodu! sedaj je ura 11, spati pa mora do poludne; ako ne spi, plača; ako je vstal, seveda tudi plača.“

Vsem je bil vseč ta predlog, posebno pa Macefizelju. Napotijo se do Bobka. A našli so ga vsega skesanega, pa ne v sodu — ampak v sobi, ko je ženo prosil odpuščenja, češ, da ne bode nikdar več pijan in da ne bode nikdar več ostajal zunaj. Prestrašeni Bobek zagledal je svojih šest drugov, ko je že bilo prepozno; — hitro skoči po koncu ter zbeži za svojimi drugimi. Plačati je moral vse večerajšnje vino, Macefizelj pa vse današnje. — Včeraj so šli domov o polnoči, — danes pa ob 2. po polnoči —, ako je ni kedo zavil še v kavarno.

Razne kazenske razprave.

I.

Tudi tatovom se prodaja na vero!

Obtoženec priznava, da je ukral volneno suknjo v neki prodajalnici v starem mestu, nikakor pa ne more pritrčiti temu, da bi bila vredna 20 gld., kakor trdi poškodovanec. V dokaz izroči sodniku listič, na kojem je zabeležena cena ukradene suknje v znesku od 10 samih gold. Poškodovanec priklama, pa opazi, da je bila cena od 10 gld. le v gotovini tako določena, da pa mora tatovom zaračunati 50 odstotne obresti, ker se tim blago prodaja na vero, le s polovico upanja, da se kedaj dobi povrnjeno kupno ceno.

II.

Neki knjigovez, ki je bil zatožen, da je ukradel v gostilni pri Marinu jeden goldinar papirnatega denarja, medtem ko je natakarica izmenjevala družemu gostu desetak, opravičeval se je rekoč: „Jaz imam vedno umazane roke od lima, kaj čuda, če se me tu pa tam kaka reč rada prime!“

Dal mu je sodnik za to tri dni zapora pa dober svet, naj si v prihodnjih pridno umiva roke v čisti poštteni vodi.

III.

Sodnija ni perica.

Neko poročeno ženo so bili hudo obrekli glede na nje zakonsko zvestobo. Za to je zatožila obrekovalca in dala pozvati mnogo prič, ki so govorile sploh resnico, tako, da je morala sama priznati, da je žalibog prelomila šesto božjo zapoved. A koncem obravnave zagrozila se je svojemu zakonskemu sodru in pokaralaga tako-le: „Vidiš, sam si kriv svoje nezgode, zakaj si mi dejal, naj se grem oprat k pravici!“

IV.

Vsak ima svoj meštir (posel).

Sodnik obtožencu: Nepoboljšljivi ste, vedno ste mi pred očmi!

Obtoženec: No, kaj sem jaz kriv, da vas moram vedno nadlegovati?! Recite javnim stražam, naj me puste enkrat zmirom, pa naj me ne tirajo vedno v temnico. Vsak ima svoj meštir (posel)!

V.

Stara navada železna srajca.

Sodnik: Še vselej, ko ste bili zaradi česa zatoženi, spoznani ste bili krivim pa vedno ste tajili. Boste-li vendar enkrat govorili resnico?

Obtoženec: Danes pa, danes! Povedati čem vse po pravici, samo če mi dokazete.

Zagonetke.

I.

Kaj je brez nog in vendar teče
Pa ne dotakne se ti tal,
Po svetu hodi nič ne reče
Veselje vsem deli in žal?

To človek ni, ne urna ptica,
Okroglo je, pa ni kolo.
Da to sreberna je petica,
Dé jednim dobro, družim zlo!

(Denar).

II.

Kaj je to? Živo pritiska
Mrtvo vriska.
(Orgljar in orglje).

III.

Je brez glave, hlapec glave,
Nima rok, pa zna lasati
In žival od paše gnati.

(Glavnik).

IV.

Kaj ni ne mož, ne žena, ne dete —
in vendar je po slovnici moškega spola?
(Mož brez moštva).

Jadranski.

Čista krv

zdravje!

Tajne bolezni, lišaji, spuščaji, bledost, splošna utrujenost, slabost, se izgubijo pri zdravi krvi. Mi jamčimo za gotovi uspeh pri uporabljanju naše metode.

Pri vprašanjih je priložiti povratno marko. 12-13

„Office Paris Sanitas“,

30. Faubourg Montmartre.